

Δώ δεκα μόλις μήνες πριν την συμπλήρωση 80 χρόνων από την είσοδο της Ελλάδας στο ζοφερό δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, να μια άλλη επέτειος του διαβόητου εκείνου Όχι. Δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Είχαν προηγηθεί οι ασκήσεις του φασιστικού μηχανισμού του Ντούτσε στην Κέρκυρα, με αρκετή από προβοκάτσια και θανάτους πολιτών.

Είχαμε δεχτεί το ύπουλο χτύπημα στην Τήνο με τον τορπιλισμό της Έλλης για να φθάσουμε στο ξημέρωμα της 28ης Οκτωβρίου του '40 και την επίσκεψη του Ιταλού πρέσβη στην οικία του Έλληνα πρωθυπουργού, με μια ιταμή διάθεση, ενώ η εισβολή είχε ήδη ξεκινήσει.

Οι φιλοδοξίες του Μπενίτο, φιλοδοξίες που τεσσερισήμισι χρόνια αργότερα θα τον οδηγούσαν σε ένα ολότελο αιμωτικό τέλος, κρεμασμένο ανάποδα στην Piazzale Loreto του Μιλάνου, τον έσπρωξαν στην εισβολή.

Στο ερώτημα τι θα είχε συμβεί, αν δεν έκανε την κίνηση επίδειξης για να εντυπωσιάσει τον σύμμαχό του Αδόλφο, δεν μπορεί να υπάρξει συγκροτημένη απάντηση. Αυτό που ήδη γνωρίζουμε με απόλυτη βεβαιότητα, είναι το τι συνέβη. Πόλεμος, Κατοχή, Εμφύλιος, ανυπολόγιστη καταστροφή και κομμάτια που ακόμα δεν συγκολλούνται.

Δυσάρεστη κάθε κήρυξη πολέμου, πρωτόγνωρο πώς αντέδρασε ο Ελληνικός λαός, καταστροφικό το τι ακολούθησε, καθώς στιγμάτισε ανεπανόρθωτα τον τόπο. Ίσως να έχει εξίσου σημαντικό πρόσημο η απελευθέρωση της Αθήνας στις 12 Οκτωβρίου του '44, άλλο που δεν γιορτάζεται, άλλο που επτά εβδομάδες αργότερα ήρθε ο Δεκέμβρης.

Όπως και να έχει η 28η ήταν μια μέρα ορόσημο και ιδού μερικές αναφορές για αυτή.

[Το μήνυμα της 28ης Οκτωβρίου](#)

[28η Οκτωβρίου](#)

[Για κείνη την Πέμπτη](#)

[Δευτέρα 28η Οκτωβρίου 1940](#)